DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 czerwca Nr. 17 Rok 1934.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 20 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał III-ci r. b., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Dzienniki Ustaw Nr. 47 — 51.
Wyszły z druku Dzienniki Ustaw od Nr. 127 — 138 Monitora Polskiego.

210.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 9 czerwca 1934 r.

o prawie wyboru zaopatrzenia emerytalnego i o dodatku do uposażenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam, co następuje:

Art. 1. (1) Funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, którzy w dniu 1 lutego 1934 r. pozostawali w służbie i w dniu 31 stycznia 1934 r. posiadali co najmniej 15 lat służby i pracy, zaliczalnych do wysługi emerytalnej i uzasadniających roszczenie o emeryturę, a którzy przy rozwiązaniu z nimi stosunku służbowego nabywają prawo do emerytury, służy prawo wyboru bądź zaopatrzenia emerytalnego, należnego im na zasadzie przepisów obowiązujących w czasie rozwiązania stosunku służbowego, bądź zaopatrzenia emerytalnego, które otrzymaliby, gdyby stosunek służbowy został z nimi rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r. W tym ostatnim przypadku nie dolicza się do wysługi emerytalnej okresów służby i pracy, odbytych po dniu 31 stycznia 1934 r.

(2) Prawo wyboru zaopatrzenia emerytalnego służy również wdowom i sierotom po funkcjonarjuszach państwowych i zawodowych wojskowych, odpowiadających warunkom, przewidzianym w ust. (1), a zmarłych w czynnej służbie lub przed uprawomocnieniem się orzeczenia o przyznaniu i wymiarze emerytury. Wybór, dokonany przez wdowę, wiąże pozostające pod jej opieką sieroty, uprawnione do otrzymywania pensji sierocej.

(3) Prawo wyboru zaopatrzenia emerytalnego służy w ciągu 30 dni od dnia, następującego po doręczeniu orzeczenia o przyznaniu i wymiarze emerytury (pensji wdowiej, sierocej). W przypadku jednak, gdy orzeczenie o przyznaniu i wymiarze emerytury (pensji wdowiej, sierocej) zostało doręczone przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, bieg terminu trzydziestodniowego rozpoczyna się od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(4) Dokonany wybór zaopatrzenia emerytalnego nie może być odwołany.

(5) W razie niedokonania wyboru w terminie, oznaczonym w ust. (3), osobie interesowanej służy prawo do zaopatrzenia emerytalnego według przepisów obowiązujących w czasie rozwiązania stosunku służbowego.

(6) W przypadku, gdy zostało wybrane zaopatrzenie emerytalne, które służyłoby, gdyby stosunek służbowy został rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r., postanowienia art. 4 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668)nie mają zastosowania.

Art. 2. (1) Emerytowanym funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, którzy w czynnej służbie nie nabyli prawa do uposażenia, określonego w rozporządzeniach Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, wojska, sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów, oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663 — 666), albo w innych, później ogłoszonych przepisach o uposażeniu, dolicza się, poczynając od dnia 1 kwietnia 1934 r., do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego 10% (dziesięć procent) tej podstawy.

(2) Dodatku, przewidzianego w ust. (1), nie dolicza się przy wymiarze pensyj, należnych wdowom i sierotom po funkcjonarjuszach państwowych i zawodowych wojskowych.

(3) Przepis ust. (1) dotyczy również funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy na mocy art. 1 rozporządzenia niniejszego wybrali uposażenie emerytalne, które otrzymaliby, gdyby stosunek służbowy został z nimi rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r.

Art. 3. Za funkcjonarjuszów państwowych w rozumieniu rozporządzenia niniejszego należy również uważać pracowników przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" oraz funkcjonarjuszów administracji lasów państwowych.

Art. 4. Wvkonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów:
(—) L. Kozłowski.
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Bronisław Pieracki.
Minister Spraw Zagranicznych:
(—) Beck.
Minister Spraw Wojskowych:
(—) J. Piłsudski.
Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.
Minister Sprawiedliwości:
(—) Czesław Michałowski.
Min. Wyznań Religijnych i Ośw. Publ.:
(—) W. Jędrzejewicz.
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) Nakoniecznikow-Klukowski.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—)H. Floyar Rajchman.
Minister Komunikacji:
(—) M. Butkiewicz.
Minister Opieki Społecznej:
(—) Jerzy Paciorkowski.
Minister Poczt i Telegrafów:
(—) Kaliński.

(Dz. U. R. P. z dn. 19 czerwca 1934 r. Nr. 51, poz. 474).

211.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1934 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 września 1933 r. o wypuszczeniu 6% pożyczki wewnętrznej.

Na podstawie art. 13 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 września 1933 r. o wypuszczeniu pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 września 1933 r. o wypuszczeniu 6% pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 507) po cyfrze „500" literę „i" zastępuje się przecinkiem, a po cyfrze „1000" przed słowem złotych" dodaje się słowa „i 10.000".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

(Dz. U. R. P. z dnia 11 czerwca 1934 r. Nr. 47, poz. 415).

212.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1934 r.

o wydawaniu obligacyj 6% pożyczki wewnętrznej oraz zasadach ich obrotu.

Na podstawie art. 13 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 września 1933 r. o wypuszczeniu pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) zarządzam co następuje:

§ 1. Obligacje 6% pożyczki wewnętrznej, nazwanej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 7 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 507) Pożyczką Narodową, wydawane będą subskrybentom za pośrednictwem Banku Polskiego, Banku Gospodarstwa Krajowego, Pocztowej Kasy Oszczędności, Państwowego Banku Rolnego i kas urzędów skarbowych oraz za pośrednictwem upoważnionych przez Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej komunalnych kas oszczędności, banków i innych placówek subskrypcyjnych.

§ 2. Wydawanie obligacyj subskrybentom, którzy całkowicie pokryli subskrybowaną kwotę:

a) jednorazowo gotowizną,
b) należnościami od Skarbu Państwa,
c) w 6 ratach w terminie do dnia 5 marca 1934 r.,

rozpocznie się z dniem 1 lipca 1934 r., przyczem równocześine z wydaniem obligacyj zostanie wypłacona należność za pierwszy kupon.

Termin wydawaia obligacyj, za które całkowita należność została uiszczona po dniu 5 marca 1934 r., podany zostanie do wiadomości publicznej przez Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej.

§ 3. Przelew obligacyj odbywać się może jedynie za zezwoleniem Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej, powołanego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 7 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 507).

Wszelkie tranzakcje, uskutecznione bez uzyskania zezwolenia, wspomnianego w ustępie poprzedzającym paragrafu niniejszego, uznaje się za nieważne.

§ 4. W razie przepadku kaucyj i wadjów złożonych instytucjom państwowym w obligacjach Pożyczki Narodowej, udzieli Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej każdorazowo zezwolenia na dokonanie przelewu tych obligacyj.

§ 5. Osobne rozporządzenia ustalą zasady i warunki, na których obligacje Pożyczki Narodowej będą mogły być zastawiane jako też przyjmowane tytułem wpłat na składki przy ubezpieczeniach na życie.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 11 czerwca 1934 r. Nr. 47, poz. 416).

213.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 maja 1934 r.

o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 marca 1934 r. w sprawie częściowej zmiany art. 15 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Na podstawie art. 7 pkt. e) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolych z dnia 8 marca 1934 r. w sprawie częściowej zmiany art. 15 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 23, poz. 172) wyrazy: „do dnia 31 maja 1934 r." zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 sierpnia 1934 r. włącznie".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 31 maja 1934 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *H. Floyar Rajchman.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 11 czerwca 1934 r. Nr. 47, poz. 417).

214.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: POCZT I TELEGRAFÓW, SKARBU I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 12 maja 1934 r.

o wartości znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych.

Na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481) zarządza się co następuje:

§ 1. Wartość znaczków pocztowych, wprowadzonych do opłaty urzędowych przesyłek listowych rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 370), ustala się na rok budżetowy 1935/1936 jak następuje:

a) znaczek fioletowy . . . . . . 6 gr.
b) znaczek ciemno-oranżowy . . . 12 gr.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 roku.

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Kaliński.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Bronisław Pieracki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 11 czerwca 1934 roku Nr. 47, poz. 414).

215.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1934 r.

o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 617) zarządzam co następuje:

§ 1. Punkt II cennika załączonego do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr. 119, poz. 978) otrzymuje następujące brzmienie:

II. Wyroby Francuskiego Monopolu Tytoniowego.

1. Papierosy:	cena za 1 sztukę
Gitanes Vizir	13 gr
Week-End	12 „
Gitanes Maryland, Balto	10 „
2. Tytoń do fajki:	cena za 1 kg
Scaferlati Virginie	65 zł

§ 2. Wyroby tytoniowe, wyłączone z cennika wskutek zmiany brzmienia jego punktu II w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia, będą sprzedawane do wyczerpania ich zapasów po cenach dotychczasowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

(Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1934 roku Nr. 49, poz. 470).

216.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1934 r.

w sprawie uprawnień Prezesa Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej do mianowania i przenoszenia urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych na inne miejsca służbowe oraz w stan spoczynku.

Na zasadzie art. 17, 52, 92, 113 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) w brzmieniu, zmienionem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej zdn. 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 737) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 661) zarządzam, co następuje:

§ 1. Prezes Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej mianuje, zwalnia i przenosi na inne miejsce służbowe oraz w stan spoczynku wszystkich podległych urzędników i funkcjonarjuszów niższych, o ile mianowanie nie zawiera awansu do wyższej grupy uposażenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 31 stycznia 1933 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 5, poz. 39).

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

217.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1934 roku

o ustanowieniu Komisji Lekarskiej dla pracowników monopolów państwowych oraz ustaleniu trybu postępowania tej Komisji.

Na podstawie § 97 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego" (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 28) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 77), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustanawia się Komisję Lekarską dla pracowników przedsiębiorstw państwowych „Polski Monopol Tytoniowy", „Państwowy Monopol Spirytusowy" i „Polski Monopol Solny", zwanych w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia „monopolami", z siedzibą urzędowania w Warszawie.

Do zakresu działania tej Komisji należy orzekanie w sprawach wymienionych w § 2 w stosunku do wszystkich pracowników monopolów.

Przewodniczący i Członkowie tej Komisji będą wyznaczani przez Ministra Skarbu w drodze oddzielnych zarządzeń.

§ 2.

Komisja Lekarska przeprowadza badanie i orzeka:

a) o trwałej niezdolności do służby w przypadkach, przewidzianych w p. 1 lit. b § 93 oraz w p. 1 i 2 § 94 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników monopolów;
b) o stopniu utraty zdolności zarobkowych w przypadkach przewidzianych w § 95 i 96 wymienionego wyżej rozporządzenia;
c) o związku przyczynowym choroby (kalectwa) ze służbą w monopolach, w szczególności czy choroba (kalectwo) powstała z przyczyn, wskazanych w p. 1 i 2 § 94 powołanego rozporządzenia oraz o winie własnej pracownika;
d) o potrzebie umieszczenia emerytowanego pracownika monopolu w zakładzie dla umysłowo chorych w myśl § 128 tegoż rozporządzenia;
e) o zdolności do służby emerytowanego pracownika monopolu w przypadkach, określonych w § 98 powyższego rozporządzenia.

§ 3.

Komisja Lekarska przeprowadza badanie pracowników na zlecenie Dyrekcji właściwego monopolu.

Badanie emerytowanego pracownika monopolu zarządza Dyrekcja monopolu, która przeniosła go na emeryturę.

Komisja Lekarska otrzymuje od Dyrekcji Monopolów, zarządzających przeprowadzenie badania, wyjaśnienie w jakim celu ma być przeprowadzone badanie, tudzież czy oprócz niezdolności do służby, ma być przeprowadzone również ustalenie stopnia utraty zdolności do pracy zarobkowej i ewentualnie innych okoliczności, mających w myśl przepisów emerytalnych dla pracowników monopolów, znaczenie przy ustalaniu praw emerytalnych, a ponadto otrzymuje:

a) kartę osobową (ewidencyjną) badanego,
b) umotywowaną opinję właściwego przełożonego o służbowej przydatności pracownika na zajmowanem stanowisku,
c) spostrzeżenia co do uchyleń od normalnego postępowania życiowego pracownika,
d) opis warunków pracy badanego, mogących mieć wpływ na stan jego zdrowia,
e) akta dochodzeń co do tych okoliczności, w których powstało cierpienie (kalectwo) wreszcie opinję właściwego przełożonego co do tychże okoliczności,
f) wszelkie posiadane przez Dyrekcję Monopolu zaświadczenia lekarzy urzędowych względnie instytucji ubezpieczenia na wypadek choroby, o przebytych przez pracownika chorobach oraz świadectwo o stanie zdrowia pracownika w chwili przyjęcia do służby w monopolu.

§ 4.

O zdolności do służby względnie o trwałej utracie zdolności do tej służby, Komisja Lekarska orzeka na podstawie tabeli stanów chorobowych, ujmującej cierpienia według różnego stopnia ich nasilenia, stosowanej przez Komisje Lekarskie dla funkcjonarjuszów państwowych.

O stopniu utraty zdolności do pracy zarobkowej Komisja Lekarska orzeka na podstawie skali wysokości utraty zdolności do pracy zarobkowej, stosowanej w tym względzie przez Komisje Lekarskie dla funkcjonarjuszów państwowych.

Stwierdzenie czasu powstania, związku przyczynowego choroby (kalectwa) ze służbą w monopolach oraz winy własnej pracownika powinna Komisja Lekarska opierać na aktach przeprowadzonych dochodzeń, dostarczonych Komisji przez Dyrekcję właściwego Monopolu.

§ 5.

W przypadkach, kiedy zachodzi potrzeba uzupełniających badań specjalnych, lub o ile objawy, stwierdzone przez lekarzy Komisji są niedostateczne dla rozpoznania cierpienia (kalectwa) przewodniczący Komisji Lekarskiej może skierować badanego do odpowiedniego lekarza specjalisty, zakładu leczniczego lub djagnostycznego. W przypadkach tych Komisja wydaje orzeczenia dopiero po otrzymaniu wyniku tych badań.

§ 6.

Orzeczenia Komisji Lekarskiej są wystawiane według wzoru oraz w sposób ustalony dla orzeczeń wydawanych przez Komisje Lekarskie dla funkcjonarjuszów państwowych z temi jednakże zmianami, jakie wynikają z odrębnych przepisów dla pracowników monopolów.

Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie Komisji Lekarskiej.

§ 7.

Orzeczenie Komisji Lekarskiej zostaje przesłane Dyrekcji monopolu, która zarządziła badanie pracownika i stanowi podstawę do jej decyzji. Pracownik otrzymuje odpis orzeczenia Komisji.

§ 8.

Komisję Lekarską zwołuje Przewodniczący Komisji w miejscach i w terminach zależnie od potrzeby.

Przewodniczący Komisji kieruje tokiem badania w Komisji, stwierdza tożsamość pracownika na zasadzie legitymacji lub zaświadczenia (z fotografją) Dyrekcji właściwego monopolu, sprawdza zgodność podawanych przez badanego okoliczności dotyczących powstania i przebiegu cierpienia (kalectwa) z danemi, znajdującemi się w dokumentach dołączonych do akt i czuwa, aby orzeczenie Komisji było wystawione zgodnie z obowiązującemi przepisami.

Badanie pracownika przeprowadzają wszyscy wchodzący w skład Komisji lekarze.

§ 9.

W razie niemożności stawienia się pracownika na Komisji Lekarskiej z powodu obłożnej choroby, Przewodniczący Komisji na żądanie Dyrekcji właściwego monopolu zarządzi zbadanie pracownika w miejscu jego pobytu.

§ 10.

W razie wyjazdu Komisji poza miejsce stałego jej urzędowania przyznaje się członkom Komisji diety, przysługujące pracownikom monopolów IV grupy uposażenia oraz zwrot kosztów przejazdu z miejsca stałego urzędowania Komisji do miejsca jej czasowego urzędowania i z powrotem.

§ 11.

Wydatki, związane z działalnością Komisji Lekarskiej z wyjątkiem wydatków wymienionych w § 10, pokrywają Dyrekcje monopolów według klucza ustalanego corocznie przez Ministra Skarbu.

Wydatki wymienione w § 10 ponosi Dyrekcja właściwego monopolu.

§ 12.

Komisja Lekarska podlega bezpośrednio Ministerstwu Skarbu.

§ 13.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie niezwłocznie.

w. z. Ministra Skarbu:
(—) *A. Koc,*
Podsekretarz Stanu.

218.

OKÓLNIK T. 22. MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 czerwca 1934 r.

L. D. IV. 18948/2/34

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Mysłowicach, Lwowie, Poznaniu, Gdańsku, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Niniejszem wyjaśnia się:

1. Gwoździe druciane szklarskie, używane do przymocowywania szyb okiennych do ram, w postaci odcinków żelaznego drutu, posiadającego w pewnych odstępach (1 do 2 ctm) nadcięcia, uczynione w celu zaginania w tem miejscu i odłamywania poszczególnych gwoździ, należy traktować jak gwoździe druciane i clić według poz. 951 p. 1 taryfy celnej.

2. Winian antymonu (Tartarus emeticus), stanowiący sól antymonową kwasu winowego, podlega cłu według poz. 335 taryfy celnej, przewidującej sole kwasu winowego.

3. Sznurki bawełniane opancerzone masą ceratową (olejową), względnie gumową, w postaci pojedyńczego skręconego pasma przędzy bawełnianej, lub skręconego z kilku pasm takiej przędzy-sznurka, ściśle pokrytych wyżej wymienioną masą, przeważnie kolorową, należy traktować jak sznurki bawełniane i clić według poz. 647 taryfy celnej.

4. Pończochy i inne wyroby dziane z przędzy bawełnianej i nici gumowych, używane przeciw rozszerzaniu się żył, należy traktować jak wyroby dziane bawełniane osobno niewymienione i clić według poz. 698 p. i lit. odpowiednich, zależnie od wagi tuzina sztuk tych wyrobów oraz wykończenia, z ewentualnym dodatkiem za obrębienie.

5. Klucze z drutu żelaznego do otwierania pudełek z sardynkami lub innemi marynatami, znajdujące się razem z temi towarami w jednej skrzyni i w odpowiedniej do pudełek ilości, należy clić razem z temi marynatami według odpowiednich dla marynat pozycyj, doliczając wagę kluczy do wagi marynat.

6. Dyble żelazne o długości 2,5 do 3,5 ctm, służące do łączenia ze sobą deszczułek, wykonane z wąskiego taśmowego falistego żelaza, z jednego boku dwustronnie zaostrzone, należy clić, jak wyroby z żelaza osobno niewymienione, obrobione według poz. 964 p. 1 lit. „c" taryfy celnej, bez względu na szerokość dybla.

7. Lichtarzyki choinkowe blaszane lub z drutu, nawet z blaszaną sztancowaną profitką, lecz bez innych ozdób, służące wyłącznie do umieszczania w nich świeczek, należy traktować jak wyroby osobno niewymienione z blachy, względnie z drutu i clić według jakości materjału i stopnia wykończenia.

8. Obsadki do napełniania z piórami szklanemi, należy clić według poz. 1249 p. 3 lit. „a" I, narówni z obsadkami do napełniania z piórem z metali pospolitych.

9. Obsadki do piór do pisania szklane ze szklanem piórem, w postaci szklanej pałeczki z odpowiedniem rowkowanem zakończeniem, clić według pozycji 1249 p. 1 lit. „c", jak pióra z niewymienionych w tym punkcie materjałów.

10. Pióra do pisania (stalówki) szklane clić jak pióra do pisania inne niż złocone, według pozycji 1249 p. 4 lit. b. taryfy celnej.

11. Karbówki do włosów blaszane, żelazne lub druciane należy clić jak wyroby z przytoczonych materjałów, zależnie od wykończenia..

12. Skóry baranie surowe: suche, mokrosolone, sucho-solone, również kwaszone — nie pozbawione włosia, stanowiące w tym stanie materjał do wyrobu skór baranich futrzanych, należy odprawiać według poz. 528 p. 2 lit. a, taryfy celnej.

13. Skóry kozie surowe: suche, mokro-solone, sucho-solone — nie pozbawione włosia, stanowiące w tym stanie materjał do wyrobu skór kozich futrzanych, należy odprawiać według poz. 528 p. 2 lit. a, taryfy celnej, jak skóry futrzane kozie surowe.

14. Skóry baranie oraz kozie surowe — pozbawione włosia, stanowiące w tym stanie materjał do wyrobu skór wyprawionych, należy clić według pozyzji 493 taryfy celnej.

Kierownik Departamentu:
(—) *R. Kurnatowski.*

(Monitor Polski z dn. 19.VI. 1934 r. Nr. 138, poz. 186).

219.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1934 r.

L. D. V. 7376/1/34.

w sprawie wyjaśnienia wątpliwości nasuwających się przy interpretacji rozporządzenia Min. Skarbu z 25/XI. 1933 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do

Wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych i Urzędów Opłat Stemplowych.

I.

W związku z niejednolitą interpretacją rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), stosowaną przez poszczególne izby i urzędy skarbowe, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Zaliczki miesięczne i kwartalne na podatek przemysłowy od obrotu, które płatne były przed dniem 1 października 1931 r., tudzież przedpłata na podatek dochodowy za rok 1931, nie stanowią odrębnych zaległości w rozumieniu wspomnianego na wstępie rozporządzenia i z ulg tem rozporządzeniem objętych nie mogą korzystać. Za podstawę oceny bowiem, co należy uważać za zaległości, przyjąć należy stan faktyczny z dnia wejścia w życie rozporządzenia. W tym zaś dniu zaległości w zaliczkach z okresu 1931 roku już nie istniały, gdyż przez wymiary dokonane, o ile chodzi o podatek dochodowy, z końcem 1931 r., zaś o ile chodzi o podatek przemysłowy, w roku 1932, zaliczki te straciły swój odrębny byt i zostały pochłonięte przez ostateczne sumy wymierzonych podatków, których terminy płatności przypadły na okres po 1 października 1931 r. Za słusznością tej interpretacji przemawia okoliczność, że w myśl obowiązujących przepisów, w nakazach płatniczych nie wymienia się odrębnie należności z tytułu zaliczek, lecz tylko ostateczną sumę wymierzonego podatku.

2) Należności za świadectwa przemysłowe, powstałe przed dniem 1 października 1931 r., korzystają z ulg objętych rozporządzeniem, ponieważ należności te, w związku z treścią art. 6 ustawy o podatku przemysłowym, są zaległościami z tytułu podatku przemysłowego. Za powstałe przed dniem 1 października 1931 r. należy uważać tylko należności za świadectwa przemysłowe, które stały się płatne przed tym dniem w myśl postanowień § 83 ustęp 1 Instrukcji z dnia 15 maja 1929 r. o ujednostajnieniu i uproszczeniu postępowania.

3) Zaległości z tytułu dodatkowych wymiarów podatków, wymienionych w § 1, odnoszących się do kresów wymiarowych z przed 1 października 1931 r., a dokonanych po tym dniu, zasadniczo nie są objęte rozporządzeniem, ponieważ z prawnego punktu widzenia zaległości z tytułu tych wymiarów powstały dopiero po dniu 1 października 1931 r. Mając jednakowoż na uwadze wyjaśnienia, zawarte w okólnikach z dnia 31 maja 1932 r. L. D. V. 14549/1/32 oraz z dnia 16 czerwca 1932 r. L. D. V. 22265/1/32, w związku z rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 319) oraz z dnia 9 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 356), Ministerstwo Skarbu poleca zaległości z tytułu wszelkich dodatkowych wymiarów, o których wyżej była mowa, traktować narówni z zaległościami z przed 1 października 1931 r.

4) Za hipotecznie zabezpieczone, w rozumieniu § 4 rozporządzenia, uważać należy zaległości podatkowe tylko w tych przypadkach, w których nieruchomość służąca zabezpieczeniem, ma urządzoną księgę hipoteczną i jeżeli w księdze hipotecznej wpisane zostało prawo zastawu (hipoteka prawna) dla zaległości, mających korzystać z ulg. Nie może być zatem uważany za zabezpieczenie hipoteczne zakaz sprzedaży. Na obszarze jednak, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, przedmiotem zabezpieczenia może być również nieruchomość, nie mająca urządzonej księgi hipotecznej, a mianowicie drogą sądowego złożenia uwierzytelnionego dokumentu ustanowienia zastawu (§ 451 kodeksu cywilnego według noweli III). Służyć zabezpieczeniem może tylko nieruchomość własna płatnika a nie nieruchomość obca. Zabezpieczenie hipoteczne zaległości podatkowych na wierzytelności hipotecznie zabezpieczonej nie uprawnia do ulg z § 4, ponieważ wierzytelności hipoteczne nie są majątkiem nieruchomym, jak tego wspomniany przepis wymaga.

W przypadkach, gdy zaległości podatkowe, mające korzystać z ulg w spłacie, nie zostały z urzędu zabezpieczone hipotecznie jeszcze przed wejściem w życie omawianego rozporządzenia, wniosek do sądu o zabezpieczenie hipoteczne winien złożyć płatnik na własny koszt. Zgłaszającym się w tym celu płatnikom należy udzielać szczegółowych informacyj co do stanu ich zaległości łącznie z należnościami ubocznemi tak, by na podstawie tych informacyj mogli oni zgłosić we właściwym sądzie dokładny wniosek o wpis hipoteki, bez konieczności późniejszego dodatkowego korygowania wpisanych sum z tytułu należności podatkowych i ubocznych. Płatników, którzy się sami nie zgłoszą, należy zawezwać pisemnie do ustanowienia zabezpieczenia hipotecznego w terminie określonym według istotnych potrzeb, z zagrożeniem, że nieustanowienie tego zabezpieczenia pociągnie za sobą utratę prawa do ulg

z § 4. Ponadto należy płatników pouczać, że sam wpis hipoteki nie daje bezwzględnego prawa do tych ulg, lecz dopiero przy zbiegu warunków, określonych w § 5 i że wskutek tego wskazanem jest, aby płatnicy, mający zbytnio obciążone hipoteki, sami rezygnowali z ulg § 4 i zadowalali się ulgami z § 8.

5) Jeżeli w myśl postanowień § 5 tylko część zaległości podatkowych znajduje zabezpieczenie w pełnej wartości szacunkowej majątku płatnika, wówczas część ta korzysta z ulg § 4, pozostała zaś część, nie znajdująca takiego zabezpieczenia, korzysta z urzędu z ulg z § 8.

6) Ostatecznym terminem zapłaty każdej poszczególnej raty jest dzień 1 stycznia i 1 lipca każdego roku. Płatnicy mogą jednakowoż poszczególne raty wpłacać częściowo w ciągu całego półrocza tak, by na 1 stycznia i 1 lipca cała rata była zapłacona. A zatem pierwszą ratę mogą uiszczać już w ciągu roku 1934, gdyż ostatecznym terminem zapłaty tejże jest dzień 1 stycznia 1935 r.; drugą ratę w ciągu pierwszych sześciu miesięcy 1935 r., gdyż ostateczny termin płatności tej raty upływa 1 lipca 1935 r., trzecią w ciągu następnych sześciu miesięcy 1935 r. i t. d.

Powyższe wyjaśnienie należy stosować analogicznie przy spłacie kwartalnych rat w myśl § 8.

7) W przypadkach, gdy nieruchomość, zabezpieczająca zaległości podatkowe rozłożone na raty, przechodzi w ręce osób trzecich, należy wkwestji spłaty pozostałych jeszcze rat postępować w sposób następujący:

a) o ile nieruchomość nabywana jest w drodze licytacji i przy sądowym podziale uzyskanej sumy zaległości podatkowe znajdują w niej zaspokojenie zgodnie z postanowieniami art. 800 k. p. c. i ewentualnie przepisów szczególnych, prawo do dalszej ratalnej spłaty nie przechodzi na nowonabywcę, lecz cała przyznana przez sąd suma winna być wpłacona w terminie i trybie przewidzianym w odpowiednich przepisach kodeksu postępowania cywilnego;

b) o ile nieruchomość przechodzi w tęce trzecie w drodze sprzedaży z wolnej ręki, upoważnia się Panów Dyrektorów Izb Skarbowych do zezwalania nowonabywcom, na wnoszone i odpowiednio uzasadnione przez nich podania, na zapłatę pozostałej części zaległości podatkowych na takich samych warunkach, na jakich spłacał je poprzedni właściciel tej nieruchomości.

8) O ile nieruchomość, na której zabezpieczone są zaległości podatkowe, wystawiana jest na licytację na skutek postępowania egzekucyjnego, wdrożonego przez wierzycieli prywatnych władze skarbowe winny przyłączyć się do tego postępowania. W kwestji zaspokojenia zaległości podatkowych w tych przypadkach mają analogiczne zastosowanie wyjaśnienia, zawarte w pkt. 7 lit. a) niniejszego kólnika.

9) Płatnicy, którzy mają warunki do uzyskania ulg z § 4, mogą — o ile wyrażą takie życzenie — zamiast tych ulg, wykorzystać ulgi, określone w § 8, lub też nawet spłacić zaległość odrazu lub w ratach krótszych niż w § 8, z zachowaniem prawa do bonifikaty w formie umorzenia 1/4 części zaległości i ulgowych odsetek od 1 października 1933 r. w wysokości 1/2% miesięcznie.

Płatnicy, którzy chcą spłacić odrazu całą zaległość z prawem bonifikaty i ulgowych odsetek, mogą to uczynić bez wnoszenia podań. W przypadkach tych, kasa urzędu skarbowego winna obliczyć, jaka suma przypada od danego płatnika po potrąceniu bonifikaty, sumę tę przyjąć i o wpłacie zawiadomić tego samego dnia Naczelnika Urzędu Skarbowego. Naczelnik Urzędu Skarbowego winien najdalej następnego dnia wydać zarządzenie odpisu zbonifikowanej sumy, na podstawie którego dopiero Kasa przeprowadza odpis w księdze bierczej. Niezależnie od odpisu w księdze bierczej, odpis powinien być przeprowadzony w rejestrze przepisów i odpisów.

Płatnicy, którzy nie płacą odrazu całej zaległości, lecz zamiast ulg z § 4 pragną otrzymać ulgi z § 8, ewentualnie nawet raty krótsze, winni wnieść do Urzędu Skarbowego krótkie podanie. Urząd Skarbowy winien podanie takie załatwić w każdym przypadku przychylnie i o decyzji swej zawiadomić płatnika, tudzież, zgodnie z obowiązującemi przepisami rachunkowo - kasowemi, wydać odpowiednie zarządzenie Kasie co do wysokości poszczególnych rat tudzież odpisu zbonifikowanej sumy po uiszczeniu wszystkich rat.

Płatnicy, o których mowa w § 7, mogą również zamiast ulg z § 7 wykorzystać ulgi z § 8, zapłacić całą zaległość odrazu lub w ratach krótszych niż w § 8, z zachowaniem prawa do bonifikaty tudzież ulgowych odsetek od 1 października 1933 r. w wysokości 1/2% miesięcznie. Tu jednakowoż należy mieć na uwadze, że płatnicy ci zawsze muszą wnieść podanie, gdyż przysługują im ulgi indywidualne a nie generalne, że podania te mogą być uwzględnione jedynie przy zachodzących warunkach, określonych w § 7 i że załatwienie tych podań należy do władz skarbowych w tym przepisie wymienionych w granicach ich kompetencyj.

Wyjaśnienie, zawarte w poprzednim ustępie stosuje się również do płatników, o których mowa w § 8, a którzy zaległości swe zechcą spłacić bądź odrazu w całości, bądź też w ratach krótszych od wymienionych w § 8.

10) W przypadkach, gdy przed wejściem w życie omawianego rozporządzenia właściwe władze skarbowe zezwoliły płatnikom indywidualnemi decyzjami na spłatę zaległości, pochodzących z okresu z przed 1 października 1931 r., w ratach, to wówczas:

a) w stosunku do płatników, którzy mają warunki do uzyskania ulg z § 4, decyzje te tracą automatycznie swą moc;

b) w stosunku do pozostałych płatników (§ 7 i 8), decyzje te nie tracą swej mocy auto-

matycznie, lecz dopiero na skutek ewentualnej następnej decyzji władz skarbowych, wydanej na podania, wniesione ewentualnie w myśl § 7 oraz w myśl okólnika z dnia 3 stycznia 1934 r. L. D. V. 55946/1/33. Zarazem wyjaśnia się, że wobec wydania tego okólnika, okólnik z dnia 25 listopada 1933 r. L. D. Ą. 52174/1/33, w sprawie wyłączenia z pod dalszej egzekucji tych zaległości podatkowych, które w myśl rozporządzenia z dnia 25 listopada 1933 r. mają być z urzędu rozłożone na raty, w stosunku do płatników z § 8 nie ma zastosowania. Przeciwko tym płatnikom więc, jak również przeciwko płatnikom z § 7, egzekucja zaległości z przed 1 października 1931 r. winna być nadal prowadzona, aż do czasu załatwienia podania o ulgi, zgodnie z obowiązującemi w tej mierze przepisami Instrukcji Egzekucyjnej.

11) Ruchomości płatników, obłożone przed wejściem w życie omawianego rozporządzenia sekwestrem za zaległości podatkowe, powstałe przed 1 października 1931 r. winny, pomimo udzielenia ulg, pozostać nadal pod sekwestrem, a to zgodnie z postanowieniami § 33 ustęp 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) tudzież z dotychczasową oddawna już ustaloną praktyką skarbową w tym względzie. Od tej reguły jednakowoż władze skarbowe będą musiały w całym szeregu przypadków odstąpić w całości lub częściowo, lub też znaleźć inny sposób wyjścia, zadowalniający i płatnika i Skarb Państwa. Jako najtypowsze przytacza Ministerstwo Skarbu przypadki następujące:

a) obłożne są sekwestrem ruchomości płatnika, którego zaległości podatkowe zostały zabezpieczone hipotecznie i który korzysta z ulg z § 4. W tym przypadku sekwestr należy zdjąć;

b) obłożne są sekwestrem ruchomości, które z upływem czasu tracą na wartości (np. w przedsiębiorstwie towary sezonowe, rzeczy ulegające na skutek długiego leżenia zepsuciu, i t. d.). W tych przypadkach wzamian za zwolnienie z pod sekwestru tych przedmiotów można zająć przedmioty inne, nie ulegające zepsuciu. w razie braku takich przedmiotów, moment ten winien być wzięty pod uwagę, przy załatwianiu podania takiego płatnika o ulgi, jako przemawiający przeciwko udzieleniu ulg;

c) mogą zajść inne przypadki konkretne, które trudno zgóry przewidzieć, a w których przy rozstrzyganiu kwestji zdjęcia lub dalszego utrzymania nałożonego sekwestru, należy kierować się ogólną zasadą, aby z jednej strony Skarb Państwa nie został narażony na stratę, z drugiej zaś strony, aby płatnikowi umożliwić faktyczne wykorzystanie ulg, z omawianego rozporządzenia płynących.

12) Jeżeli płatnikom nie posiadającym majątku nieruchomego ogłoszono upadłość, jeżeli płatnicy tacy likwidują swe przedsiębiorstwa, sprzedają je i t. p., wówczas udzielone im ulgi przestają automatycznie obowiązywać i zaległości z okresu z przed 1 października 1931 r. należy narówni z zaległościami późniejszemi likwidacji lub sprzedaży przedsiębiorstwa.

Jeżeli natomiast przeciwko przedsiębiorstwu toczy się postępowanie egzekucyjne, wdrożone przez prywatnych wierzycieli, wówczas do postępowania tego należy się przyłączyć w tych tylko przypadkach, gdyby miało ono doprowadzić do likwidacji przedsiębiorstwa, lub też mogło spowodować przez zbyt wielkie uszczuplenie majątku przedsiębiorstwa, nieściągalność w przyszłości zaległości podatkowych.

13) Przy udzielaniu ulg z § 7 i 8 należy każdą sprawę traktować indywidualnie i ulgi udzielać w takim rozmiarze, by płatnik obok uiszczania bieżących należności mógł bez zachwiania swej egzystencji gospodarczej płacić odpowiednie raty na pokrycie zaległości objętych omawianem rozporządzeniem.

14) Skrypty dłużne Skarbu Państwa, obligacje 3% i 5% państwowej renty ziemskiej tudzież złote 4½% listy zastawne Państwowego Banku Rolnego Serji I należy przyjmować na spłaty ratalne uskuteczniane w myśl omawianego rozporządzenia, zgodnie z obowiązującemi w tej mierze przepisami szczególnemi tudzież zgodnie z wyjaśnieniami zawartemi w okólniku z dnia 28.VII. 1933 r. L. D. III 11148/6/33. Przypomina się, że:

a) o ile chodzi o spłatę obligacjami 5% państwowej renty ziemskiej obowiązuje rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15-go grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 1, poz. 7) oraz art. 4 pkt. 4 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 265);

b) o ile chodzi o spłatę obligacjami 3% państwowej renty ziemskiej obowiązuje art. 36 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej w brzmieniu art. 1 pkt. 6) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 265);

c) o ile chodzi o spłatę złotemi 4½% listami zastawnemi Państwowego Banku Rolnego, obowiązuje rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 198).

Płatnicy, którzy zaległości, objęte omawianem rozporządzeniem o ulgach, spłacać będą złotemi 4½% listami zastawnemi Państwowego Banku Rolnego na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 198) oraz skryptami dłużnemi Skarbu Państwa i obligacjami 5% państwowej renty ziemskiej na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 1, poz. 7) tracą w całości lub częściowo prawo do ulgowych odsetek, wynikające z rozporządzenia o ulgach i mogą korzystać tylko z takich ulgowych odsetek i w takim zakresie, jakie wynikają ze wspomnianych wyżej rozporządzeń Ministra Skarbu.

W szczególności:

d) płatnicy, którzy zaległości swe spłacają złotemi 4½% listami zastawnemi Państwowego

Banku Rolnego, mogą korzystać, o ile chodzi o wysokość, tylko z odsetek określonych w § 3 ustęp 1 rozporządzenia (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 24, poz. 198). O ile chodzi o czas, od którego odsetki te liczyć należy, to w zakresie podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego oraz spadkowego przysługuje tym płatnikom wynikające z omawianego rozporządzenia o ulgach prawo do umorzenia wszelkich kar za zwłokę i odsetek za odroczenie od dnia powstania zaległości do dnia 30 września 1933 r. ponieważ do wniosku takiego uprawnia analogiczna interpretacja § 3 ustęp 2) rozporządzenia (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 24, poz. 198) wysnuta ze ścisłego związku, jaki z jednej strony zachodzi między tym przepisem a rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. (o ulgach w spłacie zaległości podatkowych rolników (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 319), z drugiej zaś strony między tem ostatniem rozporządzeniem a omawianem rozporządzeniem o ulgach.

Natomiast w zakresie podatku przemysłowego, wynikające z omawianego rozporządzenia o ulgach prawo do umorzenia kar za zwłokę i odsetek za odroczenie od dnia powstania zaległości do dnia 30 września 1933 r. płatnikom spłacającym te zaległości złotemi 4½% listami zastawnemi Państwowego Banku Rolnego nie przysługuje, ponieważ postanowienia § 3 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 198) do zaległości w podatku przemysłowym nie odnoszą się:

a) Płatnicy, którzy zaległości swe spłacają skryptami dłużnemi Skarbu Państwa oraz obligacjami 5% państwowej renty ziemskiej na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 1, poz. 7), tracą wszelkie prawa w zakresie ulg, w karach za zwłokę i w odsetkach, wynikające z postanowień omawianego rozporządzenia o ulgach i mogą korzystać tylko z takich odsetek (obniżone kary za zwłokę), jakie przewiduje § 10 wspomnianego rozporządzenia z dnia 15 grudnia 1932 r. Wynika to ze słownej interpretacji zdania pierwszego tego paragrafu, tudzież z jego struktury, o ile chodzi o nawiązanie do kwestji ulg w karach za zwłokę i odsetkach za odroczenie na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 319). Paragraf ten bowiem, powołując tylko § 3 ustęp 1 lit. a) oraz ustęp 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. i pomijając przepis zawarty pod lit. b) § 3 ustęp 1, wyraźnie przez to stanowi, że płatnicy spłacający zaległości podatkowe skryptami i obligacjami 5% renty ziemskiej tracą prawo do umorzenia kar za zwłokę i odsetek za odroczenie od dnia powstania zaległości od dnia wpłaty. Ponieważ zaś, jak to już wyżej zaznaczono, pomiędzy rozporządzeniem z dnia 15 marca 1932 r. a omawianem rozporządzeniem o ulgach zachodzi ścisły związek, pzeto przyjąć się musi, że postanowienia § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1932 r. wywierają w swym zakresie analogiczny wpływ i na postanowienia omawianego rozporządzenia o ulgach.

f) Płatnicy, którzy zaległości swe spłacają obligacjami 3% i 5% państwowej renty ziemskiej na podstawie art. 1 pkt. 6 oraz art. 4 ptk. 4 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 265), zatrzymują w zakresie ulg, w karach za zwłokę i odsetkach za odroczenie tak co do wysokości jak i co do umorzenia za okres od dnia ich powstania do dnia 30 września 1933 r. wszelkie prawa, wynikające z omawianego rozporządzenia o ulgach, przepisy bowiem cytowanej wyżej ustawy nie zawierają w tym zakresie żadnych szczególnych postanowień.

15) Zaległości z tytułu podatków, obciążających wolne zawody, zajęcia przemysłowe i kapitały, nie korzystają z ulg objętych omawianem rozporządzeniem. Wchodzą tu w grę jedynie podatki: przemysłowy, dochodowy i majątkowy, przyczem:

a) podatek przemysłowy wchodzi w grę tylko przy wolnych zawodach i zajęciach przemysłowych i z ulg wyłączony jest zawsze w całości;

b) podatek dochodowy wchodzi w grę przy wolnych zawodach, zajęciach przemysłowych i kapitałach i z ulg wyłączony będzie tylko wówczas, o ile wymienione zawody, zajęcia i kapitały stanowią jedyne źródło dochodu płatnika. O ileby zaś płatnik ten posiadał jeszcze inne źródła dochodu, wówczas w grę wchodzić będzie tylko ta część podatku dochodowego, która przypada na dochód uzyskany z wolnego zawodu, zajęcia przemysłowego i kapitałów;

c) podatek majątkowy wchodzi w grę tylko przy kapitałach i wyłączony będzie z ulg w całości wówczas, o ile kapitał stanowił jedyny majątek płatnika podlegający opodatkowaniu tym podatkiem. Jeżeli natomiast płatnik oprócz kapitału posiadał inny majątek opodatkowany, to z ulg wyłączona będzie tylko ta część podatku majątkowego, która przypada na kapitał.

II.

W końcu poleca się Urzędom Skarbowym przystąpić bezzwłocznie do załatwienia sprawy ulg z § 4, które mają być udzielone z urzędu i w tym celu wszcząć przewidziane w § 6 postępowanie dla ustalenia wartości majątku nieruchomego płatników. W celu ujednostajnienia trybu tego postępowania w granicach możliwości na całym obszarze Państwa, Ministerstwo Skarbu podaje ogólne wskazówki, w jaki sposób należy postępowanie to przeprowadzić.

Postępowanie z § 6 winno być przeprowadzone w zasadzie w stosunku do każdego płatnika, który posiada majątek nieruchomy; skoro bowiem płatnik posiada majątek nieruchomy, istnieje domniemanie, że zaległości jego znajdą wymagane w § 5 zabezpieczenie. Od postępowania tego może urząd skarbowy odstąpić, jeżeli posiada dokładne dane, że majątek ten jest

tak obdłużony, że zaległości podatkowe płatnika łącznie z poprzedzającemi je wpisami nie znajdą zabezpieczenia w jego wartości szacunkowej.

Wszczynając postępowanie z § 6, urząd skarbowy podzieli sobie pracę w ten sposób, że najpierw przeprowadzi je w stosunku do płatników, którzy, zgodnie z postanowieniami § 6 pkt. 3 rozporządzenia przedstawili operaty szacunkowe instytucyj kredytu długoterminowego, następnie zaś w stosunku do wszystkich innych płatników. W jaki sposób należy posługiwać się temi operatami, o ile chodzi o wartość majątku, poucza dokładnie § 6 pkt. 3, wobec czego postanowień tych nie przytacza się. Zwraca się jednakowoż uwagę na to, że operaty te winny być poddane pewnej krytyce, o ile chodzi o obszar (wielkość) majątku, mogą bowiem zajść wypadki, że po dokonaniu szacunku przez instytucję kredytu długoterminowego, majątek został uszczuplony i temsamem wartość jego się zmniejszyła. W tych zatem przypadkach wartość majątku, ustaloną w operacie, należy stosunkowo zmniejszyć, o ileby zaś w ten sposób nie można było wyprowadzić wartości majątku, należy operat odrzucić i przeprowadzić postępowanie po myśli § 6 pkt. 4 rozporządzenia.

Następnie urząd skarbowy przystąpi do ustalenia wartości majątku dla płatników, którzy nie mają operatów szacunkowych, lub nie przedstawią ich urzędowi skarbowemu. W tych przypadkach należy przedewszystkiem ustalić, jaki majątek płatnik posiada. Dane co do tego znajdzie urząd skarbowy co do każdego płatnika w aktach wymiarowych poszczególnych podatków, a zatem w aktach podatku gruntowego, dochodowego, przemysłowego i od nieruchomości. Gdyby dane te nie wystarczyły, zażąda urząd skarbowy potrzebnych wyjaśnień od płatnika. Po zebraniu tych danych przystępuje urząd skarbowy dobliczenia wartości majątku płatnika. Obliczenie to winno odbywać się w sposób analogiczny jak przy obliczaniu wartości majątku na skutek indywidualnych podań płatników o ustąpienie przez Skarb prawa pierwszeństwa dla mającej się zaciągnąć pożyczki, o wyłączenie części majątku z pod zabezpieczeń na rzecz Skarbu i t. p. Pod tym zaś względem mają już urzędy skarbowe oddawna wyrobioną praktykę, gdyż podań takich w latach 1927 — 1931 wpływało bardzo wiele. Urząd Skarbowy, mając już w ręku elementy majątku płatnika, oblicza wartość tego majątku przy zastosowaniu przeciętnych cen jednostkowych z ostatniego roku kalendarzowego. Ceny te zaś będą urzędowi skarbowemu po największej części niewątpliwie znane na podstawie tranzakcyj dokonywanych w okręgu urzędu w ciągu ostatniego roku. Zwłaszcza, o ile chodzi o ceny gruntów rolnych, to niewątpliwie, pomimo kryzysu, tranzakcje gruntami rolnemi odbywały się i przeciętną cenę jednostkową za 1 ha gruntu urząd skarbowy łatwo ustali. Pomocne mogą tu być również akta wymiarowe opłat stemplowych.

Wartość budynków gospodarczych i mieszkalnych, związanych z gospodarstwem rolnem, należy z reguły ustalać w pewnym stosunku procentowym do wartości gruntów. Stosunek ten winien się obracać w granicach od 7% — 15%, w zależności od wielkości majątku. Im większy pod względem obszaru majątek, tem mniejszy procent przypada na wartość budynków i odwrotnie, im mniejszy majątek, tem większy stosunek procentowy. Podany wyżej stosunek procentowy nie stanowi jednak absolutnych granic, urzędy skarbowe mogą w przypadkach uzasadnionych lokalnemi warunkami lub faktycznym stanem rzeczy schodzić poniżej tych granic, lub też przyjąć procent wyższy. O tem, jaki procent należy przyjąć w każdym indywidualnym przypadku trudno rzec w okólniku, w tym względzie muszą urzędy skarbowe decydować same na podstawie znajomości miejscowych warunków, ewentualnie na podstawie opinji znawców, znających dobrze miejscowe warunki, np. na podstawie opinji dwóch członków Komisji Szacunkowej podatku dochodowego.

Przy ustalaniu wartości nieruchomości miejskich należy również w ramach możliwości posiłkować się tranzakcjami dokonywanemi w ciągu ostatniego roku kalendarzowego, znajomością miejscowych warunków, szacunkami dokonywanemi przez zakłady ubezpieczeniowe (pilisy ubezpieczeniowe winni płatnicy na żądanie okazać urzędowi), dochodowością tych nieruchomości, ewentualnie opinją znawców, których należy powoływać z grona obywateli obznajmionych z miejscowemi stosunkami.

Wartość majątku przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych należy, jeżeli rodzaj majątku na to zezwala, ustalać w sposób wyżej podany, w przeciwnym razie należy, zwłaszcza przy objektach większych, powoływać na koszt płatnika biegłych.

Zamieszczone wyżej wskazówki dotyczą ustalenia wartości aktywów majątku płatnika.

O ile chodzi o ustalenie obciążeń hipotecznych, istniejących na danym objekcie, to władze skarbowe mogą zażądać od płatników dostarczenia wyciągów hipotecznych z działu (karty) obciążeń lub też przez swych urzędników sporządzić skrócone wyciągi, w których uwzględnione byłyby jedynie sumy obciążające dany objekt tudzież nazwiska wierzycieli. Wskazanem jest, aby władze skarbowe, położone w siedzibie wydziałów hipotecznych, same sporządziły dla swych płatników wyciągi.

Po ustaleniu zatem, w sposób wyżej wskazany, wartości majątku płatnika tudzież po otrzymaniu wykazu obciążeń hipotecznych, stwierdzenie, czy zaległości podatkowe płatnika znajdują zabezpieczenie wymagane w § 5, polegać będzie już tylko na obliczeniu ogólnej sumy obciążeń i porównaniu z wartością majątku.

Wszelkie wezwania, kierowane do płatników na podstawie § 6 rozporządzenia, winny być zaopatrzone klauzulą, że nieudzielenie w

terminie zakreślonych żądanych wyjaśnień, dokumentów, wykazów, danych, wyciągów i t. p. spowoduje oszacowanie majątku wyłącznie na podstawie własnych danych, posiadanych przez władzę skarbową i może pociągnąć za sobą utratę prawa do ulg z § 4 i przyznanie jedynie ulg z § 8.

Przy załatwianiu sprawy ulg dla właścicieli małych gospodarstw rolnych, posiadających urządzone księgi hipoteczne, należy w wysyłanych do tych właścicieli wezwaniach o ustanowienie prawa zastawu dla sumy zaległości podatkowych zaznaczyć, że ze względu na koszta zabezpieczenia tudzież niskie stosunkowo zaległości korzystniejszem będzie dla nich wykorzystać zamiast ulg z § 4 ulgi z § 8. W wezwaniach tych należy zarazem pouczać płatników, że w razie wyboru ulg z § 8 winni oni zawiadomić o tem urząd skarbowy pisemnie, albo też złożyć w urzędzie odpowiednie oświadczenie do protokółu.

Końcowym etapem omówionego wyżej postępowania z § 6 będzie pisemne zawiadomienie płatników o tem, czy przysługują im ulgi z § 4 czy też z § 8. Zauważa się, że płatnikom, których zaległości podatkowe nie znalazły zabezpieczenia w wartości szacunkowej ich majątku, ulgi z § 8 przysługują z urzędu, płatnicy ci zatem nie mają obowiązku wnoszenia żadnych podań. W zawiadomieniach należy podać podstawę prawną ulg, wymienić zaległości podatkowe tudzież w ilu i jak wysokich ratach zaległości te mają być spłacone, w jakich terminach i z jakiemi odsetkami. W zawiadomieniach do płatników, którzy nie mając warunków do uzyskania ulg z § 4, otrzymują dla wszystkich lub tylko niektórych zaległości podatkowych ulgi z § 8, należy oprócz wymienionych w poprzedniem zdaniu danych zamieścić wyjaśnienie, że płatnik dlatego trzymuje ulgi z § 8, ponieważ zaległościjego, łącznie z poprzedzającemi je wpisami,nie znajdują zabezpieczenia w pełnej wartości szacunkowej jego majątku nieruchomego.

Podsekretarz Stanu:
(—) W. Staniszewski.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikaty.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Lublinie został skradziony kwitarjusz sekwestratorski Serja A, zawierający niezużyte pokwitowania od Nr. 935101 do Nr. 935200, a w okręgu Izby Skarbowej w Nowogródku zaginął kwitarjusz serji H od Nr. 228500 do Nr. 228600 z nieużytemi pokwitowaniami od Nr. 228557 do Nr. 228600.

Ministerstwo Skarbu unieważnia powyższe niezużyte pokwitowania.

* * *

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Wilnie został skradziony kwitarjusz sekwestratorski serji G od Nr. 427801 do Nr. 427900, w którym pokwitowania od Nr. 427801 do Nr. 427819 były zużyte, reszta zaś — niezużyte.

* * *

W związku z zamierzonem przyznaniem przez Bank Polski Kredytu rejestrowego pod zastaw zboża, Ministerstwo Skarbu ustaliło następujące warunki tego kredytu:

1) od kredytobiorcy należy pobierać 4¼ procent w stosunku rocznym oraz jednorazowo pół procent sumy przyznanej pożyczki tytułem kosztów, związanych z uruchomieniem kredytu (pozostałe dwa procent jako bonifikata dla pożyczkobiorców zostanie wypłacone przez Ministerstwo Skarbu instytucjom rozprowadzającym kredyt).

2) z udzielonego kredytu rejestrowego może być potrącona nieuregulowana należność kredytu zastawowego z roku ubiegłego oraz winna być potrącona druga rata z 1933 r. oraz pierwsza rata z 1934 roku podatku gruntowego. Na pokrycie należności z tytułu podatku gruntowego instytucje rozprowadzające nie powinny jednak zatrzymać więcej niż 25 procent sumy przyznanego kredytu.

3) ubiegający się o kredyt winien przedstawić wykaz zaległości lub zaświadczenie urzędu skarbowego o zapłaceniu podatku gruntowego.

4) przy złożeniu przez ubiegającego się o kredytzaświadczenia urzędu skarbowego, że wyżej wymieniona należność z tytułu podatku gruntowego została rozłożona na raty, do sumy zaległości nie należy zaliczać tych rat, których termin jeszcze nie zapadł.

5) kredyt zastawowy winien być udzielany w wysokości 50procent wartości zboża w snopie oraz 60 procent wartości zboża w ziarnie według cen giełdowych.

6) instytucje kredytowe w porozumieniu z organizacjami rolniczemi ustalą jaknajwcześniej termin składania podań o pożyczki.

Jak się dowiadujemy, na kredyt rejestrowy ma być przyznane 30 miljonów złotych.

W najbliższych dniach ustalone będą również przez Ministerstwo Skarbu warunki kredytu zaliczkowego dla mniejszej własności rolnej.

Z REDAKCJI.

Podaje się do wiadomości, iż nakładem „Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych R. P." ukazał się z druku 2-gi zeszyt p. t. „Ilustrowane wyjaśnienia do nowej taryfy celnej", ogłoszonej w Dz. U. R. P. Nr. 85 z r. 1932, zawierający fachowe opracowane objaśnienia oraz komplet ilustracyj, dotyczących grupy taryfowej 73 (wagi, narzędzia, instrumenty i aparaty precyzyjne, naukowe, optyczne i inne cz. II).

Dalsze zeszyty „Wyjaśnień" z działów I, II, V t. c. (wytwory pochodzenia roślinnego i zwie-

rzęcego; przetwory spożywcze), z działu VI t. c. (środki farmaceutyczne, opatrunkowe, lekarstwa) i z działu XI t. c. (papier i wyroby z niego) znajdują się w przygotowaniu do druku.

Zamówienia na poszczególne zeszyty powyższych „Wyjaśnień" przyjmuje „Stowarzyszenie Urzędników Skarbowych R. P." w Warszawie, Marszałkowska 153, tel. 5.91-72.

* * *

Zgodnie z uchwałą Rady Zawiadowczej P. K. O. z dnia 13 kwietnia 1934 r. L. prot. 413, obowiązywać będą w obrocie czekowym P. K. O. od dnia 1 lipca 1934 r. następujące opłaty:

a) od wpłat:

	do	50 zł	— 0,10
powyżej	50 zł „	100 „	— 0,20
„	100 „ „	250 „	— 0,30
„	250 „ „	500 „	— 0,40
„	500 „ „	750 „	— 0,60
„	750 „ „	1000 „	— 0,80
„	1000 „ „	5000 „	— 1,50
„	5000 „ „		— 2,50

b) od wypłat:

	do	50 zł	— 0,20
powyżej	50 zł „	100 „	— 0,30
„	100 „ „	250 „	— 0,40
„	250 „ „	500 „	— 0,70
„	500 „ „	750 „	— 1,—
„	750 „ „	1000 „	— 1,20
„	1000 „ „	5000 „	— 2,—
„	5000 „ „		— 3,—

c) od czeków i zleceń stałych po 30 gr od każdego zlecenia;

d) od przekazów telegraficznych — koszty depesz oraz stawki, stosowane przy wypłatach, przyczem dla przekazów ponad 10.000 zł dodatkowo należność 50 gr za każde rozpoczęte 10.000 zł;

e) za dodatkowe udzielenie informacji o stanach kont czekowych 20 gr;

f) za czynności manipulacyjne przy czekach nie honorowanych z powodu braku pokrycia 1 zł;

g) za inkaso weksli domicylowanych na kontach czekowych 1 zł;

h) **obrót przelewowy wolny jest od wszelkich opłat.**

Opłaty przy wpłatach ponosi wpłacający — przy wypłatach i zleceniach właściciel konta czekowego.